

ταπεινή μας γνώμη θάφηση εποχή. Θεός εκείνος ο Βιολιτζής του.

... Καταφέρνει ο Παλαμάς να σ' αγγίξει στα κατάβηθα και σι μέρη τρυφερά της ύψης, που κοινό χέρι δεν αγγίζει. Το τέλος δυνατό κι' απεριμένο. Γενίτου! Μας έδωσε μεγάλο έργο, ίσως το μεγαλύτερο δράμα που γράφτηκε στη ρωμείκη. Θα το καταλήθουν κι' αυτό όταν... πεθάνη κι' ο Παλαμάς από το φαρμάκι της Ρωμείκης αδιαφορίας.

ΚΙ' Ο ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Ο καπετάν Άρκουδας, ο άρμαίνιος Βουλγαροφάγος του περασμένου χειμώνα, ο περιφερόμενος με την λερή φουστανέλλα του στους Αθηναϊκούς δρόμους κ' ένθουσιάζων την φοιτητική νεολαίαν και στρατολογών παλληκάρια για την Μακεδονία, τί γίνεται; Πώς δεν ακούεται;

«Η μήπως κι' αυτός είναι κενένας από κείνους τους παλληκαράδες της ερήνης, από κείνους, σαν να λέμε, τους Ταρταρίνους που άγριεύουν όσο παίρνουν το χαϊδούρι για λιοντάρι και χάνονται μύλις μωρισθούν από μαχητά πως ο μπαμπούλας έρχεται;

Το χειμώνα έφώναζε πως θα πάη την άνοιξη στην Μακεδονία. Μήπως άποράσιος νανάβαλ το ταξίδι του, γιατί τον έπρόλαβαν κ' έπήγαν οι Πούλγαροι;

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι συνδρομηταί των Αθηνών όσοι άλλαξαν κατοικία, να μας το δηλώσουν για να ξέρουμε που να στέλνουμε το φύλλο.

Παρακαλούνται και οι λίγοι συνδρομηταί του έξωτερικού που δεν έστειλαν ακόμα την συνδρομή, να μας την στείλουν άφου, καθώς είναι γραμμένο και στον τίτλο του φύλλου, ή συνδρομή πληρώνεται μπροστά.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΨΩΜΙ'

Είνα ένα όραμα δίπρακτο του ρώστου Ivan Tourguéneff (1818-1883), το όποιο έπαιξαν στη Ν. Σκηνή. Ο Tourguéneff είναι κυρίως γνωστός ως μυθιστοριογράφος και έτσι φηγογράφει στα λεξικά. Μά και μόνο αυτό το όραμα του σπάνει για να τον κατατάξη στη πρώτη γραμμή των δραματογράφων. Είνα άδύνατο να ορατασθή κανείς τί δύναμη Αιτχολαίου φράξας μπορεί να περικλείουν αυτές ή δουδ πράξεις, αν δεν τ' όδη παίζόμενα. Στη πρώτη του που το είδα γ'ώ έτυχε οι μυστες, εκτός της δεσποινίδος Ξυθάκη, οι άλλοι εξαιρετικώς άκείνο το βράδυ, να βγούν στη σκηνή λίγο άπρακταυοι και αυτό λιγότερες την καλήν εντύπωσή μου, ή όποια θα ήτανε πολύ μεγαλειτέρα αν έδλεπε τον γέρο-Κούζοφκιν μ' έναν ήθοποιό στο ρόλο του. Και μ' όλα ταύτα πάλι έφυγα καταγοητευμένος. Στο τέλος της παραστάσεως, βγαίνοντας άπ' το θέατρο ο θεατής μπορεί να π'η μέσα του: άπόψε είδα μια άρχαία παρασταση του Αισχύλου στο θέατρο του Διονύσου!

«Η "Όλγα Πετρόβνα ή γυναίκα σου! ξέρεις ποιά είναι; είναι κόρη μου!» αυτά τ'ά λόγια ξεφωνίζει ο γέρο-Κούζοφκιν μέσα στο θυμό του. Όταν βλέπει και τον περιγελλέν και όταν ο Μαξίμωφ, ο γείτονας του Γελέτση του άντρός της "Όλγας, του φορεί τον χάρτινο ακούφο του Ριγολέττου.

Και αυτές ή λέξεις: ότι ή γυναίκα του είναι νόθος, όταν της άκούει και αυτή ή ίδια "Όλγα, περνώντας εκείνη τη στιγμή, πέφτουν σαν πόμπη μέσ' στο σπίτι του Παύλου Γελέτση για να σκορπίσουν τ' όνειρα και την εύτυχία αυτού και της "Όλγας, και ο θεατής, που κ'ητι ως εκείνη την στιγμή έπερίμενε ν' άκούση, κ'ητι που αισθανόταν να τριγυρνά από πάνω άπ' τ' κεφάλι των νεονύμ-

φων, και έμάνταυε ότι αυτό θα ξεσπούσε από το γέρο αυτόν ξεπεσμένο εύγενή και από τον άλλο τον νέο εύγενή γείτονα Μαξίμωφ, σφίγγει τους γρόνθους του και του έρχονται στο στόμα τ'ά φοβερά λόγια του "Οσβίλδου—άμαρτίες γονέων παιδεύουν τ'ά τέκνα.

Όταν βλέπομε κανέναν άναξιοπαθόντα, κλονίζεται ή προς την δικαιοσύνη πεποιθήσή μας και μάς έρχεται στο νου ή άμφιβολία για τ'η θεία πρόνοια. Δεν είναι δουλειά του δράματος ή λύση τέτοιων φιλοσοφικών ζητημάτων. Αυτό πέρνει τ'ά πράματα όπως γίνονται και επίζητεί μόνο την αντίθεση μερικων συμβάντων για να του παραστήση την είρωνεφα της τύχης που για μια στιγμή σε ανεβάζει στα δυσθεώρητα ύψη και την άλλη σε πετάει άσπλαχνα στο βούροκο. Γι' αυτό και το θέατρο του Αισχύλου είναι φοβερώτατο, γιατί τ'η τύχη των ανθρώπων και των Έθνων ολοκληρώνει έκρέμασε άπ' αυτούς τους ανθρώπους, μά από μια έξωτερική δύναμη εις την όποια ύποκύπτουν και αυτοί οι "Ολύμπιοι και ή όποια συμβολίζει την άπόλυτη Δικαιοσύνη—την Κίμαρμένη που τιμωρεί και ανεβάζει, που άκόμα και στα έγγονα και τρισέγγονα ξεσπ'η για να τιμωρήση μια άμαρτία των προγόνων.

Αυτή ή είμαρμένη έρχεται να πνίξη στα δάκρυα την εύτυχία της εύγενούς Ψυχής της "Όλγας Πετρόβνα από άκουσμα τ'ό παραξένο πως είναι κόρη αυτού του γεροξεπεσμένου, που τ'όν είχα μικρό παιδάκι για τ'ης κούκλας της και ή όποια ζούσε και ζ'η μέσα κομμάτι ξένο ψωμί.

Όταν άνοιγει ή σκηνή οι υπερέται σιγουρίζουν το σπίτι γιατί περιμένουν τ'ά άφεντικά, που τέλειωσαν τους γάμους των στη Πετρούπολη και έρχονται στο παληό πατρικό σπίτι της νόρης, σε κείνο το σπίτι από το όποιο έφυγε μικρό κοριτσάκι και γυρίζει τ'όρα πιά συστή γυναίκα. Εκεί μέσα την έφερε στην άρχαία του και την σεργιανούσε ο ξεπεσμένος Κούζοφκιν—ο άγνωστος πατέρας της.—Σε λίγο παρουσιάζεται στη σκηνή και αυτός ο γέρος Κούζοφκιν, είναι γέρος τ'όρα, περπατάει με δυσκολία και άκουμπισμένος στον ώμο του παληού του φίλου Ίβάνωφ, ή όποιος μίνος γνωρίζει το μουσικό και όλο φοβάται και όλο θέλει να φύγουν άπ' αυτό το σπίτι προτού ο νέος άρνετης που έρχεται με την "Όλγα τ'η γυναίκα του, τους διώξουν και χάσει και το κομμάτι το ψωμί που τρώει εκεί μέσα ο γέρος. Στο άκουσμα αυτό, ότι μπορεί να τον διώξουν ο γέρος, που πάσχει από τον κακοήθονο, παρ' όλ'ίγο να πείση χάρμου ξερός. Επί τέλου, μένουν και σε λίγο έρχονται-έρχονται οι νέοι άρνετάδες, το ταιριασμένο αυτό ζευγαράκι—ή "Όλγα και ή Παύλος.—Του δείχνουν το άρχοντικό σπίτι της "Όλγας, που το βλέπει για πρώτη φορά και του συστήνει ή "Όλγα τ'η γέρο Κούζοφκιν, σαν παληό φίλο του σπιτιού, και έν τ'η μεταξύ εις την ώρα του φαγητού ή "Όλγα πέρνει από τον βραχιόνα, σαν τ'ά περασμένα χρόνια τον Κούζοφκιν και π'ανε να κένουν ένα γυρο στο περιβόλι. Σε λίγο έρχεται και ή παληός γυώριμος του Παύλου ο γείτονας της "Όλγας Μαξίμωφ, ή όποιος έμαθε ότι έφθασαν και έρχεται να τους χαιρετίση. Ο Παύλος χ'αιρεται και τον προσκαλεί να καθήσουν στο τραπέζι. Προσκαλεί δε και το γέρο-Κούζοφκιν με το φίλο του Ίβάνωφ, που έγύρισαν από τον περίπατο και καθήνουνται σ'ένα τραπέζι να φάνε ή "Όλγα π'άει ν'αλλάξη φόρεμα. Από 'όδ άρχίζει ή λύση της τραγικής ιστορίας. Ο κακός γείτονας Μαξίμωφ βιάζει τον γέρο να πιη κρασί. Αυτός δεν πίνει ποτέ του, μά για τ'ό εξαιρετικό της περιστάσεως, πέρνει ένα ποτηράκι να εύχ'ηθ'η. Έστερη πίνει και άλλο και τρίτο και τέταρτο και άφου τον φέρνει στο κ'ηφι, του χτυπάει τ'η χορδή που πονεί, του θυμίζει μια παληά ύπόθεση για ένα κτήμα, που του έχουν πάρει κ'ητι συγγενείς του. Το κτήμα αυτό—έννοει ο γέρος τ'η κόρη του—είνα δικό του, μά άλλοι τ'ό έχουν στη κατοχή τους! Ελπίζει δε μια μέρα να τ'ό δ'η στα χέρια του. Ο εύγενής γείτονας δε στέκεται εδ'ω, παραγγέλνει και του φέρνουν ένα χάρτινο ακούφο παληάτσου και του τον φορείει στο κεφάλι του γέρου. Τότε τούτος, με τ'ά γέλοια τους, ξεμεθάει, ή φιλοτιμία του ξυπνάει και με λύσσα θηρίου άποκρίνεται όταν ο Παύλος του λέει ότι έγει να κ'ηνη με εύγενείς, ότι και αυτός είναι εύγενής και ότι ή "Όλγα Πετρόβνα ή γυναίκα του, είναι κόρη του!

Στη δεύτερη πράξη ή "Όλγα μαθαίνει άπ' τον άντρα της ότι διέταξε να τον διώξουν τον γέρο μεθυσταχ και έτοιμάζεται αυτός να φύγη άπ' το μικρό εκεί κ'ητιου δωμάτιο που και τ'όρα τόσα χρόνια τ'ό κατοικούσε. Αυτή ζη-

τάει να τον άποχαριστίση και μύλις μένονν μονάχοι—ή πρώτη λέξη που άκουσε είναι—πως μου ποιά είναι ο πατέρας μου;—Άπ' ού ο γέρος ξεπεσμένος εύγενής της εξίστορε! όλα καταλεπτός τ'ά συμβάντα και άρχίζει να κλαίη—εκείνος τότε μετανοεί και θέλει να τ'ά αναίρεση και λέει με τ'ά δάκρυα στα μάτια—όχι-όχι, όλ' αυτά είναι ψέμματα, τ'ά είπα για να με κρατήσετε στο σπίτι. Μη πιστεύης τίποτα άπ' αυτά. Εγώ θα εύγω άπ' εδ'ω θα πάω να ζητιανέψω θα μου δώσουν ένα κομμάτι ψωμί. Μά ή "Όλγα ή κόρη του δεν είναι δυνατό να τον κρίση άπροστατευτο στη τύχη του, τον κίνενο π'άει για να δουλέψη γέρο πατέρα της. Και ή άντρας της και αυτή του προσφέρουν στρωγγυλά ποσόν ουδ'όλιον με τ'ό όποιον ή άχοράση μια έπαυλη και ή ζήτη σαν εύγενής. Εκείνος όμως, που με την ελαφρότητά του και τ'η ματαιότητά του έβρυσε τ'η κόρη του και την έκανε δυτοχρημένη για όλη τ'η ζήση της, άρνείται. Τ'η άληθινή στήλη—δε βέλω να ζήσω πιά με τ'ό ξένο ψωμί—τοτε ή "Όλγα τον σφίγγει στην άρχαία της, τον παρακαλεί να δεχθ'η γιατί τ'ό ψωμί της κόρης των δεν είναι ξένο—τοτε αυτός κρατεί πιά το κτήμα του στα χέρια του, αναγνωρίζεται ή κυριότης του και τρισευχαρισμένος κ'ηται και φέρνουν να φωνάζουν τον γείτονα εύγενή Μαξίμωφ, για ν' αναίρετη προς σ' αυτόν τ'ά λόγια που είπα στο μεθύσι του άπ'αυτο. Αναγ'έλλουν λοιπόν σ' αυτόν ότι ή γέρος Κούζοφκιν έκέρδιτε τ'η δίκη και άχοράση μια έπαυλη. Ο κακός άνθρωπος ζητάει πάλι να π'ούν, πάλι να τ'ου μεθύση για να άποσπάση πάλι τον εξευτελισμόν της "Όλγας από τον πατέρα της. Μά είναι άρνη, ο γέρος π'άνει τ'ό ποτήρι στο χέρι, τρώει και από την συκίνητη την παληή πέρνει στην άρχαία της κόρης του νεοιά.

ΒΑΛΑΒΕΝ-ΣΤΑΪΝ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΠΙΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

Έναρξίς μαθημάτων 10 Σεπτεμβρίου, ήμέραν Τετάρτην.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ «ΤΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ»

Φίλτατε «Νουμά» Καλή και άγια δουλειά ήτανε τ'άποκαλυπτήρια που έβριξαν κάμποσες μάσκες; είναι άλήθεια που όλα αυτά ήτανε γνωστά στον καθένα από μας μά ένα τέτοιο δημοσίευμα από καιρό χρειαζόνταν. Δεν μπορώ όμως να μ'ην κάνω και μερικές παρατήρησεις για τον τρόπο π'όυνε γραμμένα γιατί μια τέτοια άρχή χρειαζόταν περισσότερη προσοχή, περισσότερη δύναμη, και να π'ουμε και την άλήθεια, περισσότερη ειλικρίνεια.

Σε κάποια μέρη παίρνει ακαδημαϊκή πό'α για να ποδειξη κλέρτες τον Λάσκαρη, τον Περισιάδη, τον Στρατηγόπουλο τ'ό... Και δεν ξέρω ποιόν άλλο δόξα σοι ο Θεός. Έπειτα μάς μιλεί στα πρώτα φύλλα που δεν είναι σωστό να λέγει κανείς που ο δεινας κλέβει άπ' εδ'ω κι ο άλλος κλέβει άπ' εκεί χωρίς ν' αναφέρει τ'ά κείμενα; οι τελευταίες επιφυλλίδες είναι σωστή αναίρεση των πρώτων, γιατί μάς άνακρέρει καμιά δεκαριά όνόματα που στα στραβά αν τους έπιανε θάτανε μέσα. Εύκολο είναι να πετάει κανείς τ'όνομα του Κ'ητς του Ρενιέ, του Ρόντεμπαχ κτλ. Η δουλειά είναι να τ'ους διαβάση και τ'ό περισσότερο να τ'ους καταλάβη καλά για ναύρη τ'η στενή σχέση τους.

Αυτήν την εντύπωση μ' έκαμν τ'ά λόγια του για μερικούς ποιητάς μας. Η άλήθεια είναι πως άλλου βρίσκονται τ'ά τρωτά μέρη τους που έπρεπε να χτυπηθούν όλοι τους μια και καλή καθώς κ'

Ένα δυό άλλοι που είτε από αδυναμία είτε γιατί δεν τους έπιασε στέκονται όλορθοι άκόμη. Αυτοί έπρεπε να χτυπηθούν όχι οι διάφοροι Σημηριώτιδες και Ζητουινάτες. Προς αδελφέ, δε πάνε να κλέσουν άπ' όπου θέλουν, όταν δεν κατόρθωσαν να γράψουν άκόμη στίχους της προκοπής! δεν είναι, και πολλή ανάγκη, να τους πολυξετάζει κανείς. Και θα φέρω τελειώνοντας ένα παράδειγμα του Ηιργίλιου γιατί πολλοί άπ' αυτούς τον αναφέρουνε τελευταία. Είναι εύκολότερα, έλεγε, να πάρη κανείς την άσπίδα του Αϊαντα παρά ένα στίχο από τον Όμηρο. Ο Ηιργίλιος δ' Όράτιος, ο Γκαίτε κλπ. είναι παλληκάρια που πολεμώντας όλοφάνερα στο φώς της μέρας έχουν πάρει μερικούς στίχους που με τη δική τους ζωή τους έκαμαν άθάνατους άλλη μια φορά. Οι άλλοι όλοι άπολογούμενοι είναι νυχτοκλέπτες; άξιοι για την τελευταία περιφρόνηση.

δικός σας
ΑΠ. ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΣ

ΕΣΠΕΡΑ

(Από τον Ηύρωνα)

Είν' ώρα που ακούγεται άπ' τ' αλαλιά να βγαίνει
Του άηδονού ή μελαγχολία κ' άπύκρητη λαλιά.
Όρα που ψιθυρίζουνε γλυκά οι έρωτευμένοι
Στ' αὐτί της έρωμένης τους ό,τι έχουν στην καρδιά.
Τό σιγαλό ψιθύρισμα π' άρνει: τ' άγαράκι.
Σέ άρμονία εύχάριστη σμίγει στη μοναξιά
Με τό γλυκομυρμούρισμα που χύνει τό ρυάκι.
Τά λουλούδα άνάκαρφα έρναι: τ' ή ερσιά.
Μιά σκέπη βαθυγάλαζη στην θάλασσα άπλώθη
Κ' άρχισαν να προβάλλουνε τ' άστέρια από ψηλά.
Όλα τ' ά φύλλα στά κλαδιά βαρύναν τκοτσιά.
Και στον έρίζοντα και φως και χρώμα έφανερώθη,
Που τό ήλιοβασιλευμα πάντα ακολουθεί με χάρη,
Άμα χαθή τό λουκανός—άν έδωχ τό φεγγάρι.
Βασ. Άθως

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ

**ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ**

Τό τελειότερον έν τή Άνατολή και πλουσιώτερον εις μηχανήματα
ΕΚΤΕΛΕΙ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ—ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28

ATELIER DE RELIEUR

N. S. LARDIS
ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

—Έβγήκαν της «Κριτικής» τρία τεύχη μαζί: τό 16ον 17ον και 18ον, περιέχοντα του κ. Ψυχέρη «Ρόδα και μήλα», του κ. Γρυπέρη τόν «Δεύτερο Φάουστ», του κ. Π. Ζητουινάτη τήν «Ζωήν του Σωκράτη», του κ. Πέτρ. Ζητουινάτη πάλιν, τους «Ημιθίους και Φιλισταίους, όπου γίνεται κ' εύφημη μνησία του «Νουμά». του κ. Λαμπέλτ τις «Νεολατινικές φυλές», του κ. Παλαμά τ' «Μεγάλα ποιήματα» και του κ. Μ. Γούδα, τό «Ναυτικό—ού Βυζαντινού εις τόν δέκατον αιώνα.

— ΣΛΟΥΠΗΔΙΑΔΑ. Ηρωική έποποιία του κ Πολ. Δημητρακοπούλου. Είναι σάτυρα κοινωνική γραμμένη κατά τό έπτανησιακόν ιδίωμα. Τό στυρικόν πνεύμα και ή ψυχολογική παρατήρησι άπαντιέται σε πολλά μέρη, ύπάρχουν δε άρκετά κομμάτια εκεί μέσα, που και ξεχω-

ριστά άν διαβαστούν, όφθνουν κάποιαν άγαθή έντύπωσι στον άναγνώστη. Κι' αὐτή όμως ή σάτυρα, όπως κι' όλα τ' α ποιητικόνυμα και ποιητικόνυμα έργα του κ. Δημητρακοπούλου, από τις φιλοσοφικές σκέψεις του Ισα με τόν Ζουλαπιού του, του άειμνήστου, τ' εύζωνολογήματα θυσιάζει: ή καρδα τό μεγαλύτερο μέρος της έπιτυχίας της στον βωμόν της φλυαρίας. Έπειτα έχει κ' ένα άλλο έλάττωμα, μεγάλο κι' άθεράπευτο, ό άγαπητός μας φίλος, να γράφη πολλά, παραπολλά. Την παθαίνει δε κι' αὐτός, όπως τήν έπαθε και ό Άλ. Ραγκούλης με τήν πολυγραφία του και τήν ποιητογραφία του, όπως τήν παθαίνουν και όλοι που φιλοδοξούν να έμφανισθούν στους συγχρόνους και στους μεταγενεστέρους τους ως χαλκέντεροι. Είναι πεποθηή μας αὐτή, πως άν έγραφε λιγώτερα και σ' ένα είδος ό κ. Δημητρακοπούλου, ήθάρτασε καλύτερα, αφού άν στίχη κανείς όλον τό έργο του βγάζει ένα βιβλίο με είκοσι τριάντα τεύχια εκλεχτότατο, που θα τιμούσε πραγματικώς τή φιλολογία μας. Άποκλειστικότερα για τή «Σκουπιδιάδα» μπορεί να πη κανείς πως άν δεν ήταν γραμμένη στο Έπτανησιακό ιδίωμα, που σοσ θυμίζει σε κάθε στίχο τί, άθάνατες σάτυρες του Λασκαράτου, σαν παρωδία όμως, κι' άν ήταν γραμμένη με κάποια μεγαλύτερη έπιμέλεια και σε λιγώτερος τεύχους ήθάρτασε άγαθότερη έντύπωσι και θα ζούσε περισσότερο. Και σήμερα όμως, κι' όπως είναι άκόμη γραμμένη, θα κατορθώση με κάποιο κόπο και με κάποια συγκατάθεσι πάντοτε, να ένθουσιάζη εκείνους που δεν έχουν μεγάλες άπαιτήσεις από ένα βιβλίο της στιγμής.

— Γεμάτο από εκλεχτές εικόνες κι' από άξιανόγνιστον ύλη έβγήκε τό 31ον τεύχος της «ΠΗΛΑΚΟΘΗΚΗΣ». Οι εικόνες του ίδιως, είκοσιπέντε τον αριθμόν όλες μια και μια, του δίνουν όψη καλλιτεχνικού Εθνικου περιόδικου.

— «ΘΡΗΝΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ». Συλλογή λυρικόν ποιημάτων του έν Βακού τής Κασπίας όμογενοϋς ίατροϋ κ. Κ. Γ. Λαναρά. Ο κ. Λαναράς, ό έξ ίσου έπιτυχώς τας Μούσας και τόν Άσκληπιόν θεραπεύων, έχει εκδώση και άλλα έργα ποιητικά προηγουμένως, εύμενώς κριθέντα παρά τών φιλομούσων όμογενών, προετοιμάζει δε εκδοσιν μεταφράσεως της Έκάθης του Εύριπίδου και τών εις τους Όλυμπιονίκας φόδων του Ηινδάρου, άφού ήδη έχει εκδώσει εκδώση έμμετρον μετάφρασιν του Ήππολύτου του Εύριπίδου.

**ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια και εις χρυσόν, ήτοι φράγκα και λίρας στερελίνας άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσμίαν ή άικρκεις. Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αὐτών πληρώνονται, εις τό αυτό νόμισμα εις ό έγένετο ή κατάθεσις, εις χρυσόν ή δι' έπιταγής ήφεις (chèque) επί του έξωτερικού κατ' έπιλογήν του όμολογούχου. Τό κεφάλαιον και οι τόκοι τών όμολογιών πληρώνονται έν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τή αίτήσεσι του καταθέτου έν τοις ύποκαταστήμασι της Τραπέζης, έν Κερκίρα δε, Κεφαλληνία και Ζακύνθη διά τών εκεί ύποκαταστημάτων της Ίονικής Τραπέζης.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Κατ' έτος	δι' καταθέσεις
1 1)2 ταίς ο)ο	6 μην. τουλάχισ.
2 » ο)ο	1 έτους »
2 1)2 » ο)ο	2 έτών »
3 » ο)ο	4 » »
4 » ο)ο	5 » »

Αί όμολογίαι τών έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνομαστικά ή άνώνυμοι.

**ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ**

Τάδε λέγει Ζαχατούστρας... Κλπ.

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΛΟΓΕΙΣ

Τά μάς έπιτρέψουν οι άναγνώσταί μας να τους συστήσουμε μερικά όνόματα ύποψηρίων Δημ. Συμβούλων, οι όποιοι κατά τήν γνώμη μας πρέπει να έπιτύχουν, για να βοηθήσουν τόν νέον Δήμαρχον, όποιος κι' άν είνε αὐτός, στη δουλειά του.

Για νάνε καλός δ Δήμαρχος, πρέπει ναχη και καλούς Συμβούλους. Ένώ με κακούς Συμβούλους, κι' ό καλλίτερος Δήμαρχος, δεν μπορεί να κάνη τίποτα. Μένει με τα χέρια δεμένα. Κι' άπόδειξι ό κ. Μερκούρης, που έχει κάθε δικίον να καταριέται τους Συμβούλους του για ό,τι δεν έκανε.

Λοιπόν ως Συμβούλους σας συνιστά ό «Νουμάς» τους κ. κ.

- ΕΜ. ΜΠΟΥΚΗΝ, άρχιτέκτονα.
- ΛΕΥΚΑΔΙΟΝ, άντισυνταχ. της Χωροφυλακής.
- Ι. ΦΩΤΙΟΥ, Τραπεζομεσίτην.
- ΤΑΚ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΝ, Τραπεζίτην.
- ΦΡΑΓΓΟΥΣΑΗΝ, Τραπεζίτην.
- Γ. ΧΡΗΣΤΟΦΗΝ, δικηγόρον.
- ΑΔ. ΚΑΛΑΙΓΑΝ.
- ΙΩ. ΣΟΛΩΝΑ.
- ΧΙ'. ΒΟΥΡΝΑΖΟΣ.

Θά σας συνιστούσε κ' ένα άλλον άκόμη ό «Νουμάς», τόν κ. Γ. Καλλισπέρην, αφού πρέπει νάνε κ' ένα άηδονάκι μέσα στο Συμβούλιο, αλλά δυστυχώς φέτος έχει εκτεθή και ό δημοφιλής μογιατζής κ. Δ. Ράλλης, που έχει και τας περισσότερας έλπίδας έπιτυχίας, ώστε δυό άηδονάκια φλόρα, θάνε πολύ μέσ' στο Δημ. Συμβούλιο. Γι' αὐτό, χάριν του κ. Ράλλη, θυσιάζεται ό κ. Καλλισπέρης.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ν. Βασιλ. εις Ζάκυνθον. Έντός δέκα τό πολύ άκόμη ήμερών θα είνε έτοιμος και θα κυκλοφορήσῃ ό «Τίμωνας» του Λουκιανού. Μη δας άνησυχεί ή άργοπορία. Έμεις δεν ρταίμε. Είνε άλλα τα αίτια, τα όποια επί τέλους πάνε, εσθυσαν. — κ. Δικαιοκρίτη. Έτοι έπρεπε να γραφή κι' έτσι έγράφηκε τό άρθρον για τόν θεατρώνη της «Ν. Σκηνής». Μήπως κι' αὐτός έκρινε τό έργο του κ Παλαμά για να κρινου με και μετς τήν κρίσιν του; Έπειτα διαβάστε και τό επίσημο άνακοινωθέν της «Ν. Σκηνής», τό όποιον δημοσιεύουμε εις άλλην στήλην για να σαυμάστε τήν γλώσσα και τό έργο του άνθρώπου αὐτου. Ο κάποιος λιβελογράφος Νουμάς» είνε εκείνος που τόσες φορές παρακλήθηκε με λόγια και με γράμματα να ύποστηρίξη τό έργο του σοφου «άναγνώστη» της Έλισσίδετ. Πρέπει να μάθετε άκόμα κι' αὐτό: Ο κ. Βουτιεριδης ύστερ' από πολλές παρακλήσεις εστειλε τό γράμμα του, πριν όμως άκόμη δημοσιευθῇ ή δόλωσις της «Ν. Σκηνής», που μιλάει γι' αὐτόν με τέτοιο τρόπο, σαν να μιλάη για κανένα καρσόνι της «Ν. Σκηνής». Έστέρ' από τήν περίφημη «Δίλωσι» δεν θα τόστελνε ποτέ. Είμαστε βέδαιοι, άφού ξέρουμε τόσο καλά τόν χαρακτήρα του. Τί όμως άφησε άνεμετάλλευτο ό κ. Κρηστομάνος, που θάφηνε και τό γράμμα του Βουτιεριδην; — κ. Ν. Γ. Δ. Καρ. Κατά τά λέτε. Θα δημοσιευθῇ στο άλλο φύλλο.— δ. Άροδαφνοϋσα. Τό άγαπημένο μας «Φώς» της Σάμου άναδημοσίευσε στο τελευταίο φύλλο του «Τό Όνειρον της Τζούλιας» που είχατε δημοσιεύσει στον «Νουμά» εδω κ' ένα μήνα. Για τό προχυσινόν άρθρον σας έχετε θερμά συχαρίκια από τήν καλή μας συνεργάτιδα δ. Ειρ. Μεγαπάνου. Τό «Φώς» ός τό στείνουμε ταχυδρομικώς. — κ. Κ. Βρυ ν. Ο Ζαχατούστρας» εμειν' έξω άπ' αὐτό τό φύλλο, γιατί ή άλλη ύλη ήταν πολλή. Τά μπη στο άλλο φύλλο. Στο παρακάτω δε θάρχισουμε να δημοσιεύουμε τόν «Κρίτωνα» του Πλάτωνος μεταφρασμένο στην έθνική μας γλώσσα από τόν συνεργάτη μας κ. Ι. Σταμνόπουλον.